

ผนวก ข

สาระสำคัญของพิธีสารเกียวโต*

มาตรา 2

1. เพื่อให้บรรลุถึงการจำกัดปริมาณการปล่อยก๊าซที่วัดได้และพันธกรณีในการลดตาม
มาตรา 3 เพื่อการส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืน ให้ประเทศภาคีแต่ละประเทศที่รวมอยู่ในภาคผนวก I

(ก) อนุรักษ์และ/หรือเพิ่มเติมรายละเอียดในนโยบายและมาตรการต่อไปตามสถานการณ์ของประเทศ เช่น

- i เพิ่มประสิทธิภาพของพลังงานในสาขาเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องของประเทศ
- ii ปกป้องรักษาและขยายแหล่งรองรับและที่เก็บกักก๊าซเรือนกระจกที่ไม่ได้ควบคุมโดยพิธีสารมอนทรีออล โดยคำนึงถึงพันธกรณีภายใต้ข้อตกลงด้านสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง การปฏิบัติการเพื่อส่งเสริมการจัดการป่าไม้อย่างยั่งยืน การฟื้นฟูป่าและการปลูกป่า
- iii ส่งเสริมรูปแบบการเกษตรที่ยั่งยืนโดยการคำนึงการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
- iv ศึกษาวิจัยและส่งเสริมการพัฒนาและเพิ่มการใช้พลังงานในรูปแบบใหม่ ๆ และที่สร้างขึ้นใหม่ได้ตลอดจนเทคโนโลยีที่ช่วยลดปริมาณก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ใช้เทคโนโลยีที่ก้าวหน้าและมีนวัตกรรมใหม่ ๆ ที่รักษาสิ่งแวดล้อม
- v ลดหรือเลิกในอัตราก้าวหน้าของระบบตลาดที่ไม่สมบูรณ์ แรงจูงใจทางเศรษฐกิจการยกเว้นภาษีและค่าธรรมเนียมและการให้ความช่วยเหลือในสาขาที่ปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่ขัดต่อวัตถุประสงค์ของอนุสัญญาฯ และการใช้เครื่องมือทางการตลาด
- vi ส่งเสริมให้มีการปฏิรูปสาขาที่เกี่ยวข้องอย่างเหมาะสมเพื่อเป้าหมายในการส่งเสริมนโยบายและมาตรการที่จำกัดหรือลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่ไม่ได้ควบคุมโดยพิธีสารมอนทรีออล
- vii ดำเนินมาตรการจำกัดและ/หรือลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่ไม่ได้ควบคุมโดยพิธีสารมอนทรีออลในสาขาการคมนาคมขนส่ง

* สำหรับรายละเอียดพิธีสารเกียวโตฉบับสมบูรณ์สามารถศึกษาเพิ่มเติมและดาวน์โหลดได้จาก
สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
<http://www2.onep.go.th/CDM/KyotoProtocolText_Thai.pdf>. [accessed 20 January 2009]

viii จำกัดและ/หรือลดการปล่อยก๊าซมีเทนโดยวิธีการนำกลับมาใช้ใหม่ในการจัดการของเสีย ในการผลิต การคมนาคมขนส่ง และการกระจายพลังงาน

(ข) ร่วมมือกับประเทศภาคีอื่นในการเพิ่มประสิทธิภาพของนโยบายและมาตรการของตนหรือร่วมกันภายใต้มาตรานี้ และดำเนินการตามมาตรา 4 อนุมาตรา 2 (จ) (i) ของอนุสัญญาเพื่อการนี้ ให้ประเทศภาคีดำเนินการเป็นขั้นตอนเพื่อจะแลกเปลี่ยนประสบการณ์และแลกเปลี่ยนข้อมูลในนโยบายและมาตรการเหล่านั้นรวมถึงการพัฒนาแนวทางในการปรับปรุงความสอดคล้องความโปร่งใสและควมมีประสิทธิภาพของนโยบายและมาตรการด้วย ให้ที่ประชุมสมัชชาประเทศภาคีที่เป็นการประชุมประเทศภาคีพิธีสารนี้พิจารณาแนวทางในการอำนวยความสะดวกแก่ความร่วมมือดังกล่าว โดยคำนึงถึงข่าวสารที่เกี่ยวข้อง ในการประชุมครั้งแรก หรือโดยเร็วเท่าที่จะเป็นไปได้ในทางปฏิบัติ

2. ให้ประเทศภาคีที่รวมอยู่ในภาคผนวกที่ I จำกัดหรือลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่ไม่ได้ควบคุมโดยพิธีสารมอนทรีออลจากการคมนาคมขนส่งทางอากาศและน้ำมันที่ขนส่งทางทะเลโดยทำงานร่วมกับ องค์การการบินพลเรือนระหว่างประเทศ (International Civil Aviation) และ องค์การพาณิชย์นาวีระหว่างประเทศ (International Maritime Organization)

3. ให้ประเทศภาคีที่รวมอยู่ในภาคผนวกที่ I พยายามดำเนินนโยบายและมาตรการภายใต้มาตรานี้ในแนวทางที่ลดผลกระทบทางลบ รวมทั้งผลกระทบทางลบของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ผลกระทบต่อการค้าระหว่างประเทศ สิ่งแวดล้อม และผลกระทบทางเศรษฐกิจสังคมต่อประเทศภาคีอื่น โดยเฉพาะประเทศภาคีที่กำลังพัฒนาและโดยเฉพาะประเทศกำลังพัฒนาที่ได้ระบุไว้ในมาตรา 4 วรรค 8 และ 9 ของอนุสัญญา โดยคำนึงถึงมาตรา 3 ของอนุสัญญา ที่ประชุมสมัชชาประเทศภาคีของอนุสัญญา ที่เป็นการประชุมประเทศภาคีพิธีสารนี้อาจดำเนินการต่อการส่งเสริมการอนุรักษ์ตามที่กำหนดโดยอนุมาตรานี้

4. ให้ที่ประชุมสมัชชาประเทศภาคีที่เป็นการประชุมประเทศภาคีพิธีสารนี้ พิจารณาทิศทางและวิธีการในการขยายความร่วมมือด้านนโยบายและมาตรการ ถ้าเห็นว่าจะเป็นประโยชน์ หากมีการประสานนโยบายและมาตรการดังกล่าว 1 (ก) ข้างต้น โดยคำนึงถึงความแตกต่างของสถานการณ์ในแต่ละประเทศและแนวโน้มผลกระทบ

มาตรา 3

1. ประเทศภาคีที่รวมอยู่ในภาคผนวกที่ I จะโดยแต่ละรายหรือร่วมกัน ต้องมั่นใจว่าการปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่เกิดจากมนุษย์ที่ระบุในภาคผนวก ก ในปริมาณรวมทั้งหมดเทียบเท่า

ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ ไม่เกินปริมาณที่ได้กำหนดไว้ โดยคิดคำนวณตามที่ได้มีการจำกัดปริมาณที่วัดได้หรือพันธกรณีในการลดที่กล่าวไว้ในภาคผนวก ข และ ตามที่ได้กล่าวไว้ในมาตรานี้ โดยคิดถึงการลดปริมาณการปล่อยโดยรวมของก๊าซต่าง ๆ เหล่านั้นให้ต่ำกว่า ระดับที่ปล่อยในปี พ.ศ. 2533 อย่างน้อยร้อยละ 5 ภายในช่วงปี พ.ศ. 2551 ถึง 2555 ตามที่ได้มีพันธกรณีไว้

2. ให้ประเทศภาคีแต่ละประเทศที่รวมอยู่ในภาคผนวกที่ 1 เสนอความก้าวหน้าที่จะเห็นได้ เพื่อจะได้บรรลุพันธกรณีตามพิธีสารนี้ภายในปี พ.ศ. 2553

3. ให้นำการเปลี่ยนแปลงสุทธิของการปล่อยหรือการกำจัดโดยแหล่งรองรับของก๊าซเรือนกระจกที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดินของมนุษย์โดยตรงหรือกิจกรรมด้านป่าไม้ ซึ่งจำกัดเฉพาะการฟื้นฟูป่าไม้ การปลูกป่าและการทำลายป่าตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533 ซึ่งวัดโดยดูจากการเปลี่ยนแปลงที่พิสูจน์ได้ของปริมาณก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ในแต่ละปี ที่มีพันธกรณีไว้ มาใช้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามพันธกรณีของประเทศภาคีในภาคผนวกที่ 1 ภายในได้มาตรานี้ ให้รายงานปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากแหล่งต่าง ๆ และการกำจัดโดยแหล่งรองรับที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมเหล่านั้นอย่างโปร่งใสและในลักษณะที่พิสูจน์และตรวจสอบได้ตามมาตรา 7 และ 8

4. ก่อนที่จะมีการประชุมประเทศภาคีครั้งแรกของประเทศภาคีตามพิธีสารนี้ ให้ประเทศภาคีแต่ละประเทศที่รวมอยู่ในภาคผนวกที่ 1 เสนอข้อมูลที่แสดงถึงระดับการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในปี พ.ศ. 2533 และเตรียมข้อมูลที่สามารถคาดประมาณการเปลี่ยนแปลงของปริมาณสต็อกของก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ในปีต่อ ๆ ไปให้แก่องค์กรย่อยเพื่อให้คำปรึกษาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีพิจารณา ให้ที่ประชุมประเทศภาคีของพิธีสารนี้กำหนดในการประชุมครั้งแรก หรือโดยเร็วที่สุดที่เป็นไปได้ในทางปฏิบัติ ทั้งนี้ตัดสินในรูปแบบ กฎระเบียบและแนวทาง ที่จะกำหนดกิจกรรมของมนุษย์ในพื้นที่เกษตรและการเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดินและในพื้นที่ป่าแต่ละประเภทว่าเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงในการปล่อยก๊าซเรือนกระจกหรือการกำจัดโดยแหล่งรองรับอย่างไรเพียงใด ในการที่จะเปลี่ยนแปลงปริมาณที่ได้กำหนดให้กับประเทศภาคีของพิธีสารที่รวมอยู่ในภาคผนวกที่ 1 ของอนุสัญญาฯ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงความไม่แน่นอน และความโปร่งใสในการรายงานความสามารถในการพิสูจน์และการทำงานที่มีระเบียบวิธีของคณะกรรมการระหว่างรัฐบาลว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ คำแนะนำขององค์กรย่อยเพื่อให้คำปรึกษาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีตามมาตรา 5 และข้อวินิจฉัยของที่ประชุมประเทศภาคี แต่ข้อวินิจฉัยดังกล่าวต้องใช้ในระยะเวลาตามพันธกรณีครั้งที่สองและต่อไป ประเทศภาคีอาจเลือกใช้ข้อวินิจฉัยดังกล่าวกับกิจกรรมของมนุษย์ที่เพิ่มขึ้นสำหรับช่วงระยะเวลาของพันธกรณีครั้งแรกก็ได้ ถ้ากิจกรรมดังกล่าวได้เริ่มเกิดขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533

5. ให้ประเทศภาคีในภาคผนวกที่ 1 ที่อยู่ระหว่างการเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจสู่ระบบตลาดเสรีที่ซึ่งปีฐานหรือปีที่กำหนดมติที่ 9/CP.2 (ในการประชุมสมัชชาประเทศภาคีอนุสัญญาสมัยที่สอง) ใช้ปีฐานหรือปีที่กำหนดนั้นเป็นปีที่เริ่มดำเนินการตามพันธกรณีภายใต้มาตรานี้ ประเทศภาคีอื่นที่รวมอยู่ในภาคผนวกที่ 1 ที่อยู่ระหว่างการเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจสู่ระบบตลาดเสรีและยังไม่ได้เสนอรายงานแห่งชาติครั้งที่หนึ่งตามมาตรา 12 ของอนุสัญญา อาจแจ้งต่อที่ประชุมสมัชชาประเทศภาคีที่เป็นการประชุมประเทศภาคีพิธีสารนี้ว่าประเทศภาคีนั้นมีความตั้งใจจะใช้ปีฐานในอดีตปีใดที่ไม่ใช่ปี พ.ศ. 2533 ในการอนุวัติตามพันธกรณีที่มีตามมาตรา 12 นี้ ให้ที่ประชุมสมัชชาประเทศภาคีที่เป็นการประชุมประเทศภาคีพิธีสารตัดสินใจในการยอมรับการแจ้งความจำนงค์กล่าว

6. โดยคำนึงถึงมาตรา 4 วรรค 6 ของอนุสัญญา ในการอนุวัติตามพันธกรณีของพิธีสารนอกเหนือจากที่ได้ระบุไว้ในมาตรานี้ ให้ที่ประชุมสมัชชาประเทศภาคีที่เป็นการประชุมประเทศภาคีพิธีสารกำหนดความยืดหยุ่นที่พอควรแก่ประเทศภาคีที่รวมอยู่ในภาคผนวกที่ 1 ที่อยู่ระหว่างการเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจสู่ระบบตลาดเสรี

7. ในช่วงแรกของการปฏิบัติตามพันธกรณีในการจำกัดหรือลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่วัดได้จากปี พ.ศ.2531 ถึงปี พ.ศ. 2555 นั้น ให้กำหนดปริมาณการปล่อย สำหรับประเทศภาคีในภาคผนวกที่ 1 แต่ละรายจะต้องเท่ากับจำนวนร้อยละที่กำหนดให้ประเทศภาคีนั้น ๆ ตามภาคผนวก ข ของปริมาณก๊าซเรือนกระจกเทียบเท่ากับก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ที่เกิดจากมนุษย์ที่กำหนดในปี พ.ศ. 2533 ตามภาคผนวก ก หรือในปีฐานหรือปีที่กำหนดอื่นตามมาตรา 5 ข้างต้น คูณด้วย 5 ประเทศภาคีในภาคผนวกที่ 1 ที่การเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดินและป่าไม้เป็นส่วนหนึ่งของการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิในปี พ.ศ. 2533 รวมเอาปริมาณการปล่อยก๊าซโดยรวมที่เทียบเท่ากับก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ที่เกิดจากมนุษย์จากแหล่งต่าง ๆ หักออกด้วยปริมาณการกำจัดโดยแหล่งรองรับจากการเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดินในปี พ.ศ. 2533 เข้าไว้ในการคิดปริมาณการปล่อยก๊าซในปีฐานที่ พ.ศ.2533 เพื่อประโยชน์ในการคิดคำนวณปริมาณที่ได้รับกำหนด

8. ประเทศภาคีในภาคผนวกที่ 1 อาจใช้ปี พ.ศ. 2538 เป็นปีฐานสำหรับก๊าซ hydrofluorocarbons, perfluorocarbons and sulphur hexafluoride เพื่อวัตถุประสงค์ในการคิดคำนวณตามที่ได้อ้างถึงในอนุมาตรา 7 ข้างต้น

9. การกำหนดพันธกรณีสำหรับช่วงระยะเวลาต่อไปของประเทศภาคีในภาคผนวกที่ 1 ให้กระทำโดยการเปลี่ยนแปลงแก้ไขภาคผนวก ข ของพิธีสารนี้ ซึ่งจะต้องมีการรับรองโดยสอดคล้องกับมาตรา 21 วรรค 7 ให้ที่ประชุมสมัชชาประเทศภาคีที่เป็นการประชุมประเทศภาคีพิธี

สารนี้เริ่มในการพิจารณาถึงพันธกรณีไม่น้อยกว่า 7 ปีก่อนที่จะถึงวันสิ้นสุดของระยะเวลาของพันธกรณีครั้งแรกที่อ้างถึงในวรรค 1 ข้างต้น

10. ให้เพิ่มปริมาณการลดการปล่อยก๊าซหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของปริมาณที่ได้กำหนดไว้ที่ประเทศภาคีได้มาจากประเทศภาคีอื่นตามที่ระบุไว้ในมาตรา 6 หรือมาตรา 17 เข้ากับปริมาณที่กำหนดให้กับประเทศภาคีที่ได้มานั้น

11. ให้หักปริมาณการลดการปล่อยก๊าซหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของปริมาณที่กำหนดที่ประเทศภาคีได้ถ่ายโอนให้กับประเทศภาคีอีกรายหนึ่งตามที่ได้ระบุไว้ในมาตรา 6 หรือมาตรา 17 ออกจากปริมาณที่กำหนดให้กับประเทศที่ถ่ายโอน

12. ให้รวมเอาปริมาณการลดการปล่อยที่รับรองแล้วซึ่งประเทศภาคีได้มาจากประเทศภาคีอื่น ตามที่ได้ระบุไว้ในมาตรา 12 เข้ากับปริมาณที่กำหนดให้กับประเทศที่ได้มานั้น

13. หากการปล่อยก๊าซในช่วงระยะเวลาที่มีพันธกรณีของประเทศภาคีในภาคผนวกที่ 1 น้อยกว่าปริมาณที่ได้กำหนดไว้ในมาตรานี้ ให้รวมเอาส่วนต่างต่างดังกล่าว โดยการร้องขอของประเทศภาคีนั้น เข้ากับปริมาณที่กำหนดไว้ให้กับประเทศภาคีตามพันธกรณีในปีต่อ ๆ ไป

14. ให้ประเทศภาคีแต่ละรายที่รวมอยู่ในภาคผนวกที่ 1 พยายามอนุวัติตามพันธกรณีที่กล่าวถึงในอนุมาตรา 1 ไปในทางที่ลดผลกระทบทางลบต่อสังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม ของประเทศภาคีกำลังพัฒนาให้น้อยที่สุดโดยเฉพาะส่วนที่ได้กล่าวถึงในมาตรา 4 วรรค 8 และ 9 ของอนุสัญญา ฯ เพื่อให้สอดคล้องกับข้อวินิจฉัยที่เกี่ยวข้องของการประชุมประเทศภาคีในการอนุวัตินั้น ๆ ให้ที่ประชุมสมัชชาประเทศภาคีในการประชุมครั้งแรกของประเทศภาคีในพิธีสารพิจารณาถึงการดำเนินการที่จำเป็นในการลดผลกระทบด้านลบของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และ/หรือ ผลกระทบของมาตรการตอบสนองของประเทศภาคีที่อ้างถึงในวรรคนั้น ๆ ประเด็นที่ต้องมีการพิจารณาให้รวมถึงการจัดตั้งกองทุน การประกัน และการถ่ายทอดเทคโนโลยี

มาตรา 6

1. เพื่อวัตถุประสงค์ที่จะบรรลุพันธกรณีภายใต้มาตรา 3 ประเทศภาคีใดที่รวมอยู่ในภาคผนวกที่ 1 สามารถถ่ายโอนหรือได้มาซึ่งปริมาณการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากประเทศภาคีอื่น ๆ ในโครงการที่มีเป้าหมายเพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่เกิดจากมนุษย์หรือการเพิ่มการกำจัดโดยแหล่งรองรับก๊าซเรือนกระจกในสาขาหนึ่งสาขาใดในระบบเศรษฐกิจ ถ้า:

(ก) โครงการนั้น ๆ ผ่านความเห็นชอบของประเทศภาคีที่เกี่ยวข้อง

(ข) โครงการนั้น ๆ ได้มีการลดการปล่อยก๊าซจากแหล่งปล่อยหรือเพิ่มการจัดโดยแหล่งรองรับที่เพิ่มจากการลดการปล่อยหรือการดูดซับที่เป็นอยู่

(ค) ไม่ได้เป็นการลดปริมาณการปล่อยเว้นแต่เป็นการดำเนินการตามพันธกรณีภายใต้มาตรา 5 และ 7 และ

(ง) การได้มาซึ่งปริมาณการลดการปล่อยต้องเป็นการเสริมการปฏิบัติการภายในประเทศเพื่อวัตถุประสงค์ที่จะบรรลุพันธกรณีภายใต้มาตรา 3

2. ที่ประชุมสมัชชาประเทศภาคีอนุสัญญาฯ ที่เป็นการประชุมประเทศภาคีพิธีสารครั้งแรกนี้หรือโดยเร็วที่สุดหลังจากนั้นเท่าที่เป็นไปได้ในทางปฏิบัติ อาจขยายความในแนวทางการอนุวัติของมาตรานี้ รวมถึงการพิสูจน์และการรายงาน

3. ประเทศภาคีในภาคผนวกที่ 1 อาจมอบอำนาจให้องค์กรตามกฎหมายมีส่วนร่วมภายใต้การรับผิดชอบของประเทศภาคีนั้น ปฏิบัติเพื่อนำไปสู่การสร้าง การถ่ายโอนหรือได้มาซึ่งปริมาณการลดการปล่อยก๊าซภายใต้มาตรานี้

4. หากมีข้อสงสัยเกี่ยวกับการดำเนินการของประเทศภาคีในภาคผนวกที่ 1 ตามที่ได้กำหนดในมาตรานี้และเป็นไปตามข้อสงสัยที่เกี่ยวข้องในมาตรา 8 การถ่ายโอนและการได้มาซึ่งการลดปริมาณก๊าซที่ปล่อยอาจดำเนินต่อไปได้หลังจากได้ตอบข้อสงสัย ประเทศภาคีนั้นจะไม่อาจใช้ปริมาณเหล่านั้นในการบรรลุตามพันธกรณีภายใต้มาตรา 3 จนกว่าประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการตามพันธกรณีนั้นได้มีการชี้แจงแก้ไขเรียบร้อยแล้ว

มาตรา 12

1. ความหมายของกลไกการพัฒนาที่สะอาดได้กำหนดขึ้น ณ ที่นี้

2. ให้อัตถุประสงค์ของกลไกการพัฒนาที่สะอาดเป็นการช่วยเหลือประเทศภาคีที่อยู่นอกภาคผนวกที่ 1 ที่จะบรรลุถึงการพัฒนายั่งยืนและในการมีส่วนร่วมช่วยเหลือของตอวัตถุประสงค์สูงสุดของอนุสัญญาฯ และในการช่วยเหลือประเทศภาคีในภาคผนวกที่ 1 ในการบรรลุการดำเนินการในการจำกัดปริมาณการปล่อยที่วัดได้และการลดก๊าซตามพันธกรณีภายใต้มาตรา 3

3. ภายใต้กลไกการพัฒนาที่สะอาด

(ก) ประเทศภาคีที่อยู่นอกภาคผนวกที่ 1 จะได้รับประโยชน์จากกิจกรรมในโครงการที่มีการลดการปล่อยก๊าซที่ได้รับการรับรอง

(ข) ประเทศภาคีในภาคผนวกที่ 1 อาจใช้ปริมาณการลดการปล่อยก๊าซที่รับรองแล้วที่ได้จากกิจกรรมในโครงการนั้นช่วยในการดำเนินการตามพันธกรณีเป็นส่วนหนึ่งในการจำกัดปริมาณ

การปล่อยที่วัดได้และการลดก๊าซที่มีพันธกรณีภายใต้มาตรา 3 ซึ่งได้กำหนดโดยที่ประชุมสมัชชาประเทศภาคีอนุสัญญาฯ ที่เป็นการประชุมของประเทศภาคีพิธีสารนี้

4. ให้กลไกการพัฒนาที่สะอาดขึ้นอยู่กัหน่วยงานที่มีอำนาจและแนวทางของที่ประชุมสมัชชาประเทศภาคีอนุสัญญาฯ ที่เป็นการประชุมประเทศภาคีพิธีสารนี้และอยู่ในการกำกับดูแลของคณะกรรมการบริหารกลไกการพัฒนาที่สะอาด(Executive Board of Clean Development Mechanism)

5. ให้ลดการปล่อยก๊าซที่เกิดจากกิจกรรมของโครงการแต่ละโครงการผ่านการรับรองโดยหน่วยงานที่ปฏิบัติหน้าที่โดยหน่วยงานดังกล่าวจะถูกกำหนดขึ้นโดยที่ประชุมสมัชชาประเทศภาคีอนุสัญญาฯ ที่เป็นการประชุมประเทศภาคีพิธีสารนี้โดยอยู่บนพื้นฐานของการ

(ก) เข้าร่วมโครงการโดยสมัครใจที่ได้รับอนุมัติจากประเทศภาคีที่เกี่ยวข้อง

(ข) มีผลประโยชน์ที่แท้จริง วัดได้และเป็นประโยชน์ในระยะยาวที่เกี่ยวกับการแก้ปัญหาที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และ

(ค) มีการลดการปล่อยก๊าซเพิ่มขึ้นจากกรณีที่ไม่มกิจกรรมในโครงการที่ได้รับรองแล้ว

6. ให้กลไกการพัฒนาที่สะอาดช่วยจัดการด้านเงินทุนสำหรับกิจกรรมของโครงการที่รับรองแล้วตามที่จำเป็น

7. ให้ที่ประชุมสมัชชาประเทศภาคีอนุสัญญาฯ ที่เป็นการประชุมครั้งแรกของประเทศภาคีพิธีสารนี้ขยายความถึงรูปแบบและขั้นตอนที่ผ่านการตรวจสอบและการพิสูจน์อย่างอิสระในกิจกรรมของโครงการโดยมีวัตถุประสงค์ที่จะให้มั่นใจในความโปร่งใส มีประสิทธิภาพและเชื่อถือได้

8. ให้ที่ประชุมสมัชชาประเทศภาคีอนุสัญญาฯ ที่เป็นการประชุมของประเทศภาคี พิธีสารนี้ สร้างความมั่นใจว่าการแบ่งส่วนของผลประโยชน์ที่ได้จากกิจกรรมในโครงการที่รับรองแล้วได้นำมาใช้ครอบคลุมถึงการใช้จ่ายในการบริหารและช่วยเหลือประเทศภาคีที่กำลังพัฒนาในด้านต้นทุนการปรับตัวโดยเฉพาะที่ล่อแหลมต่อผลกระทบทางลบของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

9. การมีส่วนร่วมภายใต้กลไกการพัฒนาที่สะอาด รวมถึงกิจกรรมที่กล่าวในวรรค 3 (ก) ข้างต้น และในการได้มาซึ่งปริมาณก๊าซที่ลดที่ผ่านการรับรองแล้วอาจเกี่ยวพันถึงภาคเอกชนและ/หรือองค์กรสาธารณะที่มีอยู่ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กัแนวทางที่อาจจัดทำโดยคณะกรรมการบริหารกลไกการพัฒนาที่สะอาด

10. ปริมาณก๊าซเรือนกระจกที่ลดลงและได้ผ่านการรับรองในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2543 ถึงจุดเริ่มต้นของกำหนดเวลาที่เป็นพันธกรณีครั้งที่หนึ่งสามารถใช้ในการบรรลุเป้าหมายภายในระยะเวลาตามพันธกรณีครั้งที่หนึ่ง

มาตรา 17

ให้ที่ประชุมสมัชชาประเทศภาคีอนุสัญญาฯ กำหนดคำจำกัดความของหลักการที่เกี่ยวข้อง รูปแบบ ภาวะเบี่ยงเบนและแนวทางต่าง ๆ โดยเฉพาะในด้านการพิสูจน์ การรายงานและการรับผิดชอบในการซื้อขายก๊าซที่ปล่อย ประเทศภาคีในภาคผนวก ข อาจมีส่วนร่วมในการซื้อขายก๊าซที่ปล่อยเพื่อวัตถุประสงค์ในการบรรลุถึงพันธกรณีในมาตรา 3 การซื้อขายใด ๆ จะต้องเป็นการดำเนินการเพิ่มเติมจากการปฏิบัติการภายในประเทศนั้น เพื่อวัตถุประสงค์ในการบรรลุการจำกัดปริมาณการปล่อยที่วัดได้และการลดตามพันธกรณีตามมาตรา นั้น ๆ

ภาคผนวก ก ของพิธีสารเกียวโต

ก๊าซเรือนกระจก

คาร์บอนไดออกไซด์ (CO_2)

มีเทน (CH_4)

ไนตรัสออกไซด์ (N_2O)

ไฮโดรฟลูออโรคาร์บอน (HFCs)

เปอร์ฟลูออโรคาร์บอน (PFCs)

ซัลเฟอร์ เฮกซะฟลูออไรด์ (SF_6)

ประเภทของสาขา/แหล่งกำเนิด

พลังงาน

การเผาไหม้เชื้อเพลิง

อุตสาหกรรมพลังงาน

โรงงานอุตสาหกรรมและการก่อสร้าง

การขนส่ง

สาขาอื่นๆ

อื่นๆ

การปล่อยก๊าซธรรมชาติจากการขนส่งเชื้อเพลิง

เชื้อเพลิงที่เป็นของแข็ง

น้ำมันและก๊าซธรรมชาติ

อื่นๆ

กระบวนการทางอุตสาหกรรม

สินค้าประเภทแร่

อุตสาหกรรมเคมี

การผลิตเหล็ก

การผลิตอื่นๆ

การผลิตสารฮาโลคาร์บอนและคลอโรฟลูโอโรคาร์บอน

การบริโภคสารฮาโลคาร์บอนและคลอโรฟลูโอโรคาร์บอน

อื่นๆ

สารละลายและการใช้สินค้าอื่น

การเกษตร

สัตว์เคี้ยวเอื้อง

การจัดการมูลสัตว์

การเพาะปลูกข้าว

ดินเพื่อการเกษตร

การเผาทุ่งหญ้า

การเผาเศษพืช

อื่นๆ

ของเสีย

การทิ้งขยะมูลฝอย

การจัดการน้ำเสีย

การเผาทำลายขยะ

อื่นๆ

ภาคผนวก ข ของพิธีสารเกียวโต

ประเทศภาคี	พันธกรณีในปริมาณก๊าซที่จำกัดหรือลดการปล่อย (% ของปีฐานหรือระยะเวลา)
ออสเตรเลีย	108
ออสเตรีย	92
เบลเยียม	92
บัลแกเรีย*	92
แคนาดา	94
โครเอเชีย*	95
สาธารณรัฐเช็ก	92
เดนมาร์ก	92
เอสโตเนีย*	92
ประชาคมยุโรป	92
ฟินแลนด์	92
ฝรั่งเศส	92
เยอรมนี	92
กรีซ	92
ฮังการี*	94
ไอซ์แลนด์	110
ไอร์แลนด์	92
อิตาลี	92
ญี่ปุ่น	94
ลัตเวีย*	92
ลิกเตนสไตน์	92
ลิทัวเนีย*	92
ลักเซมเบิร์ก	92
โมนาโก	92
เนเธอร์แลนด์	92

นิวซีแลนด์	100
นอร์เวย์	101
โปแลนด์*	94
โปรตุเกส	92
โรมาเนีย*	92
สหพันธรัฐรัสเซีย*	100
สโลวาเกีย*	92
สโลวีเนีย*	92
สเปน	92
สวีเดน	92
สวิตเซอร์แลนด์	92
ยูเครน*	100
สหราชอาณาจักรบริเตนใหญ่และไอร์แลนด์เหนือ	92
สหรัฐอเมริกา	93

* ประเทศเหล่านี้อยู่ระหว่างการเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจสู่ระบบตลาดเสรี

ที่มา: สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม